JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ANTONIO LA PERGOLA
3 päivänä lokakuuta 1996 *

I — Johdanto

1. Tässä asiassa yhteisöjen tuomioistuinta on pyydetty arvioimaan sellaisen Alankomaiden oikeuden säännöksen yhteensopivuutta yhteisön oikeuden säännösten kanssa, jonka perusteella rajatyöntekijälle myönnetään työttömyyskorvausta ainoastaan, jos asianomainen henkilö on aiemmin saanut toimivaltaisen alankomaalaisen laitoksen yleisen kansallisen työttömyyskorvausjärjestelmän mukaisesti myöntämiä työttömyysetuuksia.

II — Tosiseikat

2. Pääasian kantajana oleva Alankomaiden kansalainen Huijbrechts työskenteli vuosina 1968—1982 Alankomaissa asuen kuitenkin koko ajan Belgiassa. Irtisanomisensa jälkeen hän sai toimivaltaisen belgialaisen laitoksen myöntämää työttömyysetuutta. Kantajan muutettua Alankomaihin vuonna 1987 toimivaltainen belgialainen laitos suoritti etuutta vielä kolmen kuukauden ajan.

3. Kantaja haki huhtikuussa 1988 Alankomaiden lain, jossa turvataan iäkkäiden ja osittain työkyvyttömien työttömien työntekijöiden tulojen saanti (jäljempänä IOAW), mukaista työttömyyskorvausta. Putten kunta hylkäsi tämän hakemuksen 15.8.1989 sillä perusteella, että hakija ei täyttänyt IOAW:n 2 1 momentin a kohdan 3 alakohdan mukaista edellytystä. Putten kunta hylkäsi samoin 10.10.1989 kantajan valituksen 15.8.1989 tehdystä etuushakemuksen hylkäämispäätöksestä.

4. Kantaja valitti sen jälkeen pääasiassa vastaajana olevaan toimielimeen. Tämä katsoi 27.8.1990 antamassaan päätöksessä, että kantajan vaatimus ei ollut perusteltu. Vastaajan mukaan asianomainen ei ollut IOAW:ssä tarkoitettu työtön eikä IOAW ole missään tapauksessa sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetussa neuvoston asetuksessa

* Alkuperäinen kieli: italia.

(ETY) N:o 1408/71 tarkoitettu vakuutusjärjestelmä. Kantaja valitti tästä päätöksestä Raad van Stateen.

5. Todettuaan, että asiassa oli tullut esille yhteisön oikeuden tulkintaa koskevia kysymyksiä, Nederlandse Raad van State katsoi velvollisuudekseen esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

1) Mikäli jäsenvaltio asettaa työttömyyskorvauksen jälkeen suoritettavan korvauksen maksamisen edellytykseksi sen, kuten IOAW:n 2 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä ja a kohdan 3 alakohdassa on asetettu, että edunsaajan on täytynyt saada työttömyysetuutta koko siltä ajalta kun etuutta suoritetaan tässä jäsenvaltiossa sovellettavien työttömyyttä koskevien säännöksien mukaisesti, onko ne kaudet, joiden aikana edunsaaja on saanut työttömyysetuuksia toisessa jäsenvaltiossa, katsottava sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 67 artiklan (sellaisena kuin kyseinen asetus on konsolidoituna asetuksessa (ETY) N:o 2001/83, EYVL 1983 L 230, s. 6) mukaisesti huomioon otettaviksi vakuutus- tai työskentelykausiksi?

2) Jos vastaus on kieltävä, onko se, että toisessa jäsenvaltiossa saatua työttömyysetuutta ei oteta huomioon arvioitaessa sitä, täyttyykö IOAW:n 2 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä ja a kohdan 3 alakohdassa säädetty edellytys, jonka mukaan edunsaajan on täytynyt saada työttömyysetuutta koko siltä ajalta kuin etuutta suoritetaan tässä jäsenvaltiossa sovellettavien työttömyyttä koskevien säännöksien mukaisesti, ETY:n perustamissopimuksen 7 artiklassa (nyttemmin EY:n perustamissopimuksen 6 artiklassa) tarkoitettua kansalaisuuteen perustuvaa syrjintää?

III — Kansallinen lainsäädäntö

6. IOAW:n 2 §:n 1 momentin ensimmäisen virkkeen ja a alakohdan mukaan työttömäksi katsotaan henkilö, joka

1) on ilman työtä eikä ole vielä täyttänyt 65:tä vuotta;

2) on tullut työttömäksi yli 50-vuotiaana mutta alle 57,5-vuotiaana;

3) menetettyään työpaikkansa on saanut *Werkloosheidswet*in (työttömyysturvalaki, jäljempänä WW) perusteella palkkatuloja korvaavaa korvausta ja sen jatkokorvausta tämän lain 42 §:n 1 ja 2 momentissa tai 43 §:n 2 momentissa ja 49 §:n 1 momentissa ja 76 §:ssä, mikäli sitä sovelletaan, tarkoitetulta koko ajanjaksolta, jolta korvausta suoritetaan.

2. Sellaisen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen, jonka lainsäädännön mukaan edellytetään etuuksia koskevan oikeuden saamiseksi, säilyttämiseksi tai takaisinsaamiseksi työskentelykausien täyttymistä, on otettava huomioon tarpeellisessa määrin vakuutus- tai työskentelykaudet, jotka ovat täyttyneet palkattuna työntekijänä toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, niin kuin ne olisivat sen soveltaman lainsäädännön mukaan täyttyneitä työskentelykausia.

IV — Asiassa sovellettavat yhteisön oikeuden säännökset

— —"

7. Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 67 artiklassa, sellaisena kuin se oli voimassa tosiseikkojen tapahtumisaikana (2.6.1983 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2001/83 [1]), säädetään seuraavaa:

8. Asetuksen 71 artiklassa, sellaisena kuin artikla on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 2001/83, säädetään seuraavasti:

"1. Sellaisen jäsenvaltion toimivaltaisen laitoksen, jonka lainsäädännön mukaan edellytetään etuuksia koskevan oikeuden saamiseksi, säilyttämiseksi tai takaisinsaamiseksi vakuutuskausien täyttymistä, on otettava huomioon tarpeellisessa määrin vakuutus- tai työskentelykaudet, jotka ovat täyttyneet palkattuna työntekijänä toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, niin kuin ne olisivat sen soveltaman lainsäädännön mukaan täyttyneitä vakuutuskausia edellyttäen kuitenkin, että työskentelykaudet olisi laskettu vakuutuskausiksi, jos ne olisivat täyttyneet tämän lainsäädännön mukaan.

"1. Työtön, joka aiemmin oli työssä ja joka viimeisen työskentelynsä aikana asui muun jäsenvaltion kuin toimivaltaisen valtion alueella, saa etuudet seuraavien säännösten mukaisesti:

a) i) — —

ii) rajatyöntekijä, joka on kokonaan työtön, saa etuudet sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jonka alueella hän asuu, niin kuin hän olisi ollut

1 — EYVL L 230, s. 6.

tämän lainsäädännön alainen viimeksi työskennellessään; nämä etuudet antaa asuinpaikan laitos omalla kustannuksellaan;

— — .»

V — Asian tutkiminen

9. Kansallisen tuomioistuimen esittämät ennakkoratkaisukysymykset koskevat pääasiassa sitä, onko ne työttömyyskaudet, joilta kantaja on saanut korvausta toimivaltaiselta belgialaiselta laitokselta, otettava huomioon päätettäessä siitä, onko kantajalla oikeus saada IOAW:ssä tarkoitettua korvausta, jonka saamiseen hän olisi oikeutettu, jos hän olisi alusta asti saanut työttömyysetuutta Alankomaista.

10. Ennen näihin kysymyksiin vastaamista on tutkittava, ovatko vastaajan aluksi esittämät ja päätöksessä, johon kantaja on hakenut muutosta, toistetut yksittäiset väitteet perusteltuja; samoin on tutkittava, ovatko tietyt Alankomaiden ja Espanjan hallitusten esittämät väitteet perusteltuja. Väitteet koskevat esitettyjen ennakkoratkaisukysymysten merkittävyyttä. Ensimmäinen niistä koskee IOAW:n ristiriitaisuutta, ja sillä pyritään saamaan estetyksi se, että näitä säännöksiä pidettäisiin vakuutusjärjestelmänä, jolloin asetusta N:o 1408/71 olisi sovellettava tässä asiassa. Toisessa väitteessä kiistetään kokonaan se, että kantajan tosiasiallinen tilanne olisi yhteisön oikeuden kannalta merkittävä; Alankomaiden ja Espanjan hallitusten kannan mukaan tällä tapauksella ei ole minkäänlaista sellaista liittymää yhteisön oikeuteen, jonka vuoksi niiden säännösten, joihin kantaja vetoaa vaatimuksiensa tueksi, soveltaminen voisi olla perusteltua, ja joka voisi saada aikaan sen, että kyseisiä säännöksiä sovelletaan tässä asiassa.

11. Yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut IOAW:n luonteen osalta, että sen sisältämä järjestelmä kuuluu asetuksen N:o 1408/71 soveltamisalaan. [2] Sen väitteen osalta, että kantajan tosiasiallisella tilanteella ei ole merkitystä yhteisön oikeuden kannalta, asiassa on välttämätöntä kiinnittää huomiota useisiin seikkoihin. Kantaja on käyttänyt hyväkseen oikeutta työntekijöiden vapaaseen liikkuvuuteen asumalla Belgiassa, samalla kun hän työskenteli Alankomaissa. Tämän vuoksi kantaja kuuluu asetuksen (ETY) N:o 1408/71 1 artiklan b kohdassa tarkoitettuihin rajatyöntekijöihin, ja häneen sovelletaan siten yhteisön lainsäätäjän rajatyöntekijöiden osalta antamia säännöksiä, joiden tarkoituksena on varmistaa, että asianomaisilla henkilöillä on perustamissopimuksen 51 artiklassa tarkoitettu sosiaaliturva ja että he pääsevät osallisiksi muista sosiaalieduista. Espanjan hallitus viittaa tiettyihin yhteisöjen tuomioistuimen kannanottoihin [3] sen perustelemiseksi, ettei tämä tilanne kuulu niihin tilanteisiin, joita säännellään työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevilla yhteisön säännöksillä, ja katsoo, ettei kantaja voi siten vedota näihin säännöksiin. Mutta Espanjan hallituksen tarkoittamaa tämänsisältöistä oikeuskäytäntöä on muokattu huomattavalla tavalla uudelleen myöhemmässä oikeuskäytännössä. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Schumacker [4] antamassa tuomiossa esittämät perusteet, jotka se on vahvistanut sittemmin

2 — Asia C-66/92, Acciardi, tuomio 2.8.1993 (Kok. 1993, s. I-4567).

3 — Asia C-112/91, Werner, tuomio 26.1.1993 (Kok. 1993, s. I-429) ja C-153/91, Petit, tuomio 22.9.1992 (Kok. 1992, s. I-4973).

4 — Asia C-279/93, Schumacker, tuomio 14.2.1995 (Kok. 1995, s. I-225, erityisesti 28 kohta).

asiassa Imbernon Martínez [5], merkitsevät tietyllä tavalla suunnanmuutosta yhteisöjen tuomioistuimen siihen asti vakiintuneesti noudattamassa oikeuskäytännössä; näiden tuomioiden tarkoituksena on ollut määritellä uudelleen yhteisöjen tuomioistuimen siihen asti vakiintuneesti noudattamat tulkintasäännöt, joita tuomioistuin oli väliaikaisesti jättänyt soveltamatta edellä mainitussa asiassa Werner antamassaan tuomiossa. Viimeksi mainitussa tuomiossa oli kyse itsenäisestä ammatinharjoittajasta, joka oli vedonnut sijoittautumisvapautta koskevaan perustamissopimuksen 52 artiklaan. Sen sijaan tämän asian kantaja kuuluu varmuudella niihin henkilöihin, joihin sovelletaan muita perustamissopimuksen säännöksiä eli työntekijöiden vapaan liikkuvuuden takaavia säännöksiä. Esillä oleva tapaus kuuluu nimittäin perustamissopimuksen 51 artiklan nojalla annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 soveltamisalaan. Tämän takia asiassa Werner annettua tuomiota, joka on muihin tuomioihin nähden irrallinen ja jonka jälkeen on annettu sen kanssa ristiriidassa olevia tuomioita, ei voida pitää sellaisena ennakkotapauksena, johon tässä oikeusriidassa voitaisiin menestyksellisesti vedota.

12. Tämän jälkeen siirryn käsittelemään ennakkoratkaisukysymykset esittäneen tuomioistuimen kahta ennakkoratkaisukysymystä. Alankomaiden hallitus ja komissio ovat yhtä mieltä siitä, että kansallisen tuomioistuimen ensimmäiseen kysymykseen sisällyttämä viittaus asetuksen (ETY) N:o 1408/71 67 artiklaan ei ole asianmukainen. Olen samaa mieltä. Asetuksen 67 artikla koskee nimittäin vakuutusjärjestelmiä, joissa työttömyysetuuksien suorittamisen edellytyksenä on vakuutus- tai työskentelykauden täyttyminen. Tämän asian kannalta merkityksellinen IOAW:ssä asetettu edellytys ei kuitenkaan ole tällainen. Kyseisen korvauksen saamiseksi asianomaiselta ei vaadita tietyn vakuutus- tai työskentelyjakson täyttymistä. Työntekijältä edellytetään muuta: hän voi saada tämän korvauksen ainoastaan silloin, kun WW:n mukaisen järjestelmän perusteella hänelle suoritettavien korvausten maksaminen on loppunut. IOAW:n mukaisessa järjestelmässä ei siten oteta huomioon niiden ajanjaksojen pituutta, jotka edunsaajalla ovat työskentely- ja vakuutuskausien osalta täyttyneet, vaan ainoastaan se, onko asianomainen henkilö saanut WW:n perusteella suoritettavat etuudet koko siltä ajalta kuin niitä tämän lain perusteella maksetaan.

13. Ennakkoratkaisukysymykset esittäneen tuomioistuimen kysymyksen muotoilusta käy kuitenkin selvästi ilmi toinen näkökulma, jonka osalta yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyä kysymystä on tutkittava. Yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi tullut ongelma on tarkemmin sanoen se, voidaanko toisissa jäsenvaltioissa saadut työttömyysetuudet rinnastaa WW:n järjestelmässä tarkoitettuihin etuuksiin. Jos ne voidaan rinnastaa niihin, kantajan on johdonmukaisesti — vastoin pääasian vastaajan väitettä — katsottava täyttävän IOAW:n perusteella myönnettävän työttömyysetuuden saantiin vaadittavan edellytyksen.

14. Miten ennakkoratkaisukysymykset esittäneen tuomioistuimen näin muotoilemaan kysymykseen on sitten vastattava? Vastaamista varten on olemassa tietty perusta. Asetuksen 71 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii alakohdan mukaan rajatyöntekijä, joka on kokonaan työtön, saa etuudet sen jäsenvaltion toimivaltaiselta laitokselta, jossa hänellä on asuinpaikka. Kuten yhteisöjen tuomiois-

5 — Asia C-321/93, Imbernon Martínez, tuomio 5.10.1995 (Kok. 1995, s. I-2821).

tuin on muissa yhteyksissä todennut [6], säännös on luonteeltaan pakottava, eivätkä työntekijät ja kansalliset laitokset voi siitä poiketa. Kantaja sai siten pakostakin työttömyyteen liittyvät etuudet Belgiassa työttömyytensä alusta asti yhteisön oikeuden sisältämän täsmällisen säännöksen perusteella.

15. Se, että kantajan asuinpaikka on myöhemmin muuttunut Belgiasta Alankomaihin, ei mielestäni voi vaikuttaa yhteisön oikeudessa tai Alankomaiden lainsäädännössä tunnustettujen kantajan oikeuksien laajuuteen. Kantaja voi nimittäin käyttää perustamissopimuksessa hänelle annettua vapaata liikkuvuutta koskevaa oikeuttaan siten, että hän muuttaa yhdestä yhteisön maasta toiseen. Koska hän on käyttänyt yhteisön oikeusjärjestyksessä taattua oikeutta, joka on hiljattain kirjattu juhlallisesti perustamissopimuksen 8 a artiklaan [7], hänen oikeuttaan saada niitä sosiaaliturvaetuuksia, jotka hänelle olisi myönnetty, jos hänen asuinpaikkansa olisi ollut alusta asti Alankomaissa, ei voida millään tavalla rajoittaa, eikä niiden saantia voida evätä. Yhteisöjen tuomioistuin on ilmaissut tämän vakiintuneessa oikeuskäytännössään. [8] Sitä paitsi Alankomaiden hallitus vahvisti tämän seikan paikkansapitävyyden oikeudenkäynnin kuluessa; kyseinen hallitus totesi nimittäin oikeudenkäynnin aikana, että jos kantajalla olisi alusta asti ollut asuinpaikka Alankomaissa, hän saisi normaalilla tavalla asetuksen (ETY) N:o 1408/71 perusteella IOAW:n mukaista työttömyysetuutta siksi, että hän olisi saanut WW:n perusteella työttömyysetuuksia.

16. Perustamissopimuksen 48 ja 51 artiklaa, joissa kielletään kaikki kansalaisuuteen perustuva syrjintä, sovelletaan juuri yhteisöjen tuomioistuimessa esillä olevan asian kaltaisissa tilanteissa. Tässä on syytä kerrata ne edellytykset, joiden perusteella kyseinen korvaus maksetaan. IOAW:n mukaisessa järjestelmässä kohdellaan eri tavalla työntekijää, joka on asunut *kyseisessä jäsenvaltiossa* työnteon aloittamisesta asti, sellaiseen verrattuna, jonka tilanne ei ole tällainen. Tämä edellytys suosii tarkemmin sanottuna niitä työntekijöitä, joilla on ollut kiinteä yhteys *tähän maahan*. Tässä on kysymys edellä mainituissa asioissa Schumacker ja Imbernon Martínez annetuissa tuomioissa tarkoitetusta syrjinnästä. Alankomaiden lainsäädännössä suljetaan siten tosiasiassa korvauksen piiristä sellaiset mahdolliset korvauksensaajat, jotka ovat saaneet toisen jäsenvaltion säännösten perusteella vastaavanlaisia etuuksia. Kuitenkaan ei ole millään tavoin nähtävissä, miten tällaisen säännöksen aikaansaama syrjivä vaikutus voitaisiin perustella jollakin sellaisella perusteella, jota yhteisöjen tuomioistuinten on suojeltava. Alankomaissa käytetyn järjestelmän on siten katsottava olevan työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteen vastainen ja siihen liittyvän sellaisen toisen periaatteen vastainen, jonka mukaan rajatyöntekijää ei saa syrjiä kansalaisuuden perusteella. Mutta tässä ei ole vielä kaikki. IOAW:n säännöksellä estetään tosiasiallisesti huomattavalla tavalla Alankomaissa asuvia työntekijöitä harjoittamasta perustamissopimuksessa taattua vapaata liikkuvuutta, koska heidän on hankalampaa ja vähemmän kiinnostavaa etsiä töitä muista jäsenvaltioista. Kuten edellä on esitetty, riidanalaisella säännöksellä rajoitetaan niiden työntekijöiden

6 — Asia 1/85, Miethe, tuomio 12.6.1986 (Kok. 1986, s. 1837).

7 — Sillä, onko kantaja valinnut asuinpaikakseen Belgian siksi, että hän voi työskennellä siellä, vai muiden kuin taloudellisten syiden perusteella, ei ole asiassa merkitystä. Kantaja on valinnut asuinpaikan molemmissa tapauksissa hänelle kuuluvien oikeuksien nojalla, eikä häneltä voida kieltää yhteisön oikeuden mukaista suojaa.

8 — Asia C-302/90, Faux, tuomio 15.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4875) ja asia C-102/91, Knoch, tuomio 8.7.1992 (Kok. 1992, s. I-4341). Ks. myös viimeaikaisesta oikeuskäytännöstä asia C-165/91, Van Munster, tuomio 5.10.1994 (Kok. 1994, s. I-4661); asia C-481/93, Moscato, tuomio 26.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3525) ja asia C-482/93, Klaus, tuomio 26.10.1995 (Kok. 1995, s. I-3551).

osalta, jotka lähtevät maasta toiseen jäsenvaltioon, niitä työntekijöille työttömyystilanteissa myönnettäviä etuja, jotka heille olisi myönnetty, jos he olisivat työskennelleet ja asuneet ensin mainitussa jäsenvaltiossa [9].

17. Viimeinen huomioni koskee tätä seikkaa. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sellaisia kansallisia säännöksiä, jotka vaikuttavat yhteisön oikeusjärjestelmään yhteydessä oleviin oikeuksiin tai oikeusasemiin, on tulkittava tämän järjestelmän perusteena olevien periaatteiden mukaisesti. Täten myös IOAW:n säännöstä on tarkasteltava tämän periaatteen mukaisesti. Sitä ei voida tulkita ja soveltaa siten, että sen perusteella kansalliselta työntekijältä evätään kaikki ne edut, jotka hän olisi saanut, ellei hän olisi käyttänyt hyväkseen vapaan liikkuvuuden mahdollisuutta. Tätä edellytystä on sitä suuremmalla syyllä sovellettava asetuksen (ETY) N:o 1408/71 sisältämien kaltaisiin säännöksiin, joiden tarkoituksena on perustamissopimuksen periaatteiden paneminen täytäntöön. Näillä säännöksillä ei saa riistää työntekijältä yhteisön oikeusjärjestelmän hänelle antamia oikeuksia. Vaikka vapaata liikkuvuutta koskevaa mahdollisuutta hyväkseen käyttäneeltä kansalliselta työntekijältä sattumoisin otettaisiinkin yhteisön asetuksen sanamuodon mukaan pois sellaisia oikeuksia, jotka hän olisi normaalisti saanut lähtömaassaan, sellaista säännöstä ei missään tapauksessa voida käyttää asianomaista henkilöä vastaan. Tämä tulkinta on yhteensopiva vapaata liikkuvuutta koskevan periaatteen kanssa, joka on yksi perustamissopimuksen perusperiaatteista. Johdetulla yhteisön oikeudella ei voida perusteettomasti estää tai haitata tämän periaatteen noudattamista.

18. Toiseen kysymykseen annettava vastaus sisältyy edellä ensimmäiseen kysymykseen ehdottamaani vastaukseen, eikä sitä varten ole tarpeen antaa erityistä ratkaisuehdotusta.

VI — Ratkaisuehdotus

19. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että Nederlandse Raad van Staten esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin vastataan seuraavasti:

Yhteisön oikeudessa, erityisesti perustamissopimuksen 48 ja 51 artiklassa, kielletään sellaisen edellytyksen, josta on säädetty IOAW:n 2 §:n 1 momentin a kohdan 3 alakohdassa, käyttäminen sellaista kokonaan työttömänä olevaa rajatyöntekijää vastaan, joka on saanut työttömyysetuudet siinä jäsenvaltiossa, jossa hän asui viimeksi työskennellessään, ja joka on sen jälkeen muuttanut siihen jäsenvaltioon, jossa hän viimeksi työskenteli, siten että säädöksen soveltamisen seurauksena tältä työntekijältä evättäisiin säädöksessä tarkoitetut etuudet.

9 — Ks. asia C-349/87, Paraschi, tuomio 4.10.1991 (Kok. 1991, s. I-4501).